

Miért itt, és miért most?

VISSZHANG - LXVIII. évfolyam, 39. szám, 2024. szeptember 27.

Mesterem, Heller Ágnes szokta volt mondani – ő Déry Tibortól tanulta ezt a bölcsességet –, nem számít, hogy mit írnak az emberről, csak az, hogy milyen terjedelemben, s hogy helyesen írják le a nevét. Ha ez igaz, akkor köszönettel tartozom az *Élet és Irodalom*nak, hogy az elmúlt hetekben felgyorsult gyakorisággal közölte a nevemet, s mégpedig hibátlanul. Még ha abban a vonatkozásban is, hogy „nem tudok semmit, az apám sem tudott”.

Halkan kérdezem – ha az *ÉS* teret nyit rá –, nem lehetett volna más formát és apropót találni szakmai kompetenciám buzgó megkérdőjelezéséhez? Ugyanis Gábor György *Pontosítás* című fogalmazványa (2024/36., szept. 6.) a *Visszhang* rovatban jelent meg – amely évtizedek óta az *ÉS* publikációira reagál, annak nyomán indít vagy folytat diskurzust. Ezért Gábor György rámozdulását – „itt és most” – semmilyen apropó nem legitimálhatta. A kiállításról és katalógusáról a megfelelő időben tudósított az *ÉS* az odatartozó rovatában (György Péter: *A bábu megszólal. Anna Margit (1923-1991) életmű-kiállítása, ÉS*, 2024/18., máj. 3.).

A „most” is funkcióhiányban szenved. Ugyanis Gábor írása az Anna Margit-kiállítás bezárása után keletkezett. Ezért a tárlatlátogató ismereteit már nem korrigálhatja, állításaival, (célzatosan kontextusaiból kiragadott) idézettechnikájával s a csak arra alapított következtetéseivel már nem szembesíthető. (A kiállítás magyar nyelvű katalógusa is elfogyott.)

Minden közlésnek a nyilvánosságban valamilyen tudást kell közvetítenie. Ez a megválasztott hely és idő diszfunkcionalitása okán Gábornak s az őt közlő fórumnak ezúttal nem sikerülhetett. Ha csak diszkvalifikálásom a szellemi életből nem az. Ha igen, a belé fektetett energia és a hely rendelkezésre bocsátása megtisztelő – csak a keretei nem megfelelőek. De azért hálás köszönetem.